

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 233/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ú., K., vo veci namietaného porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoE/333/2010 z 30. decembra 2010 vo výroku o trovách exekúcie, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ú. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2011 doručená sťažnosť Ú. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoE/333/2010 z 30. decembra 2010 vo výroku o trovách exekúcie.

Zo sťažnosti vyplýva, že 5. novembra 2008 bol Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci vykonania exekúcie v prospech sťažovateľa ako oprávneného proti povinnému T., s. r. o. (ďalej len „povinný“), doručený návrh súdneho exekútora na zastavenie exekúcie z dôvodu, že povinný ako subjekt práv a povinností zanikol výmazom z obchodného registra „Okresného súdu Košice I ex offo“. Súčasne s návrhom na zastavenie exekúcie si súdny exekútor uplatnil trovy exekúcie, pričom žiadal, aby povinnosť zaplatiť ich bola uložená sťažovateľovi.

Okresný súd uznesením sp. zn. 38 Er/447/2003 z 18. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju a zaviazal sťažovateľa nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi v sume 87 €.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že «„oprávnený zastavenie exekúcie nezavinil z dôvodu, že v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie dna 25.04.2003 nemohol automaticky predpokladať, že jeho podanie nie je dôvodné a povinný dňa 09.08.2008 zanikne, čiže súd mal za to, že oprávnený nemohol ani pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Súd tiež nemohol zaviazat' oprávneného na náhradu trov v zmysle ust. § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže exekúcia nebola zastavená na základe ust. § 57 ods. 1 písm. h) exekučného poriadku podľa ktorého „exekúciu súd zastaví, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie“ a ktoré je jediným dôvodom pre jeho použitie. Súd vychádzal zo zásady, že exekútor však má nárok na náhradu trov exekúcie a za situácie, keď tento nárok nemôže uspokojiť povinný je nevyhnutné zaviazat' oprávneného na náhradu trov exekúcie súdneho exekútora.».

Proti označenému uzneseniu okresného súdu sa sťažovateľ odvolal. Krajský súd ako odvolací súd o odvolaní rozhodol tak, že uznesením sp. zn. 2 CoE/333/2010 z 30. decembra 2010 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie ním označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu tým, že už okresný súd nesprávne právne posúdil stav veci a „svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil žiadnym platným ustanovením Exekučného poriadku“, a krajský súd potvrdením tohto rozhodnutia vo výroku o trovách exekúcie tým, že „zaviazal oprávneného na úhradu trov exekúcie v zmysle § 196 a 200 ods. 1...“ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“).

V tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru ústavného súdu (napr. IV. ÚS 297/2010, II. ÚS 12/05), znenie ustanovení § 196, § 197, § 200 a § 203 Exekučného poriadku účinného do 31. januára 2002 a v čase od 1. februára 2002 do 31. augusta 2005 a uvádza, že keďže citované rozhodnutia ústavného súdu sa týkajú Exekučného poriadku platného do 31. januára 2002, sťažovateľ ďalej cituje aj znenie Exekučného poriadku platného v období od 1. februára 2002 do 31. augusta 2005, pretože uvedené rozhodnutia všeobecných súdov boli vydané podľa Exekučného poriadku platného a účinného v tomto období.

Sťažovateľ je toho názoru, že „Exekučný poriadok aj po novele účinnej od 01.02.2002 je postavený na princípe, že trovy exekúcie primárne znáša povinný a iba vo výnimočných prípadoch uvedených v § 203 je možné zaviazať na úhradu trov exekúcie oprávneného a odvolací súd jednoznačne potvrdil, že oprávneného nie je možné zaviazať na úhradu trov exekúcie podľa § 203 Exekučného poriadku a napriek tomu tak urobil, považujeme citované rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach za arbitrárne. Všeobecný súd uplatnil interpretáciu, ktorá je z ústavného hľadiska neakceptovateľná a neudržateľná a zároveň má za následok porušenie článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Z dôvodu, že takýmto arbitrárnym rozhodnutím zaviazal oprávneného nahradiť trovy exekúcie, takýmto rozhodnutím Krajský súd sekundárne porušil základné právo sťažovateľa vyplývajúce z článku 20 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa článku 1 Dodatkového pohovoru a zároveň porušil článok 13 ods. 1 písm. a) a článok 2 ods. 2 a článok 2 ods. 3 Ústavy SR...“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.12.2010, sp. zn. 2CoE/333/2010-26 vo výroku o trovách exekúcie bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... a tiež základné právo vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... a právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru...

2. Ústavný súd... zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.12.2010, sp. zn. 2CoE/333/2010-26 vo výroku o potvrdení uznesenia Okresného súdu Košice II zo dňa 18.01.2010, sp. zn. 38Er/447/2003 a vec v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoE/333/2010 z 30. decembra 2010 vo výroku o trovách exekúcie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv namietaným uznesením krajského súdu, sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti. V tejto súvislosti ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol,

alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti tvrdí, že krajský súd namietaným uznesením porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu tým, že nevyhovel jeho odvolacím dôvodom a potvrdil rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov exekučného konania. Podľa názoru sťažovateľa je rozhodnutie krajského súdu arbitrárne, pretože napriek tomu, že na jednej strane *„jednoznačne potvrdil, že oprávneného nie je možné zaviazť na úhradu trov exekúcie podľa § 203 Exekučného poriadku a napriek tomu tak urobil“*, na daný prípad aplikoval ustanovenie § 196 v spojení s ustanovením § 200 ods. 1 Exekučného poriadku.

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu vysloveným v namietanom uznesení, osobitne s interpretáciou a aplikáciou týchto ustanovení Exekučného poriadku na jeho vec, a tvrdí, že ako oprávnený nemal znášať žiadne trovy exekúcie v zmysle § 203 Exekučného poriadku.

K tomu uviedol aj judikatúru všeobecných súdov, ktoré v iných obdobných exekučných veciach rozhodli inak (uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 CoE/167/2007 z 31. marca 2008, sp. zn. 6 CoE/160/2007 z 28. marca 2008 a uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 34 Er 390/02 zo 16. júna 2008).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd nespochybňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj nárok na náhradu trov konania. Ústavný súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že výklad a aplikácia príslušných ustanovení zákona (v danom prípade ide o ustanovenia Exekučného

poriadku), ktoré upravujú predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania, patria v zásade do výlučnej právomoci všeobecného súdu.

Do výkladu všeobecného súdu môže ústavný súd vstúpiť len celkom výnimočne v prípadoch, ak všeobecný súd uplatnil interpretáciu, ktorá je z ústavného hľadiska neakceptovateľná a neudržateľná a zároveň má za následok porušenie niektorého z ústavou garantovaných práv.

Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách exekučného konania sa podľa sťažovateľa opiera len o analógiu práva, *pričom tvrdí*, že pri rozhodovaní o trovách exekúcie z dôvodu zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku nie je dostatočne uvedený zákonný predpoklad na zaviazanie náhrady trov exekučného konania oprávneným.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmal citované uznesenie krajského súdu a konštatoval, že jeho rozhodnutie je síce v časti nejasné, ale na druhej strane však akceptovateľným spôsobom odôvodnené a nemožno ho v žiadnom prípade považovať za arbitrárne, hoci sťažovateľ má pravdu v tom, že ako oprávnený nezavinil zastavenie exekúcie a nemohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie, ako tomu bolo v tomto prípade.

Krajský súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol:

„Návrh oprávneného na vykonanie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený dňa 25.04.2003, teda v tento deň sa v zmysle ust. § 36 ods. 2 Exekučného poriadku začalo exekučné konanie.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 196 Exekučného poriadku účinného do 31. augusta 2005, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času.

Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. augusta 2005, náklady podľa § 196 uhrádza povinný.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. augusta 2005, trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. augusta 2005, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený.

Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 197 ods. 1 Exekučného poriadku pravidlom je, že trovy exekúcie znáša alebo nahrádza povinný, pokiaľ nenastane výnimočná situácia, že ich nahrádza oprávnený. Takúto situáciu predpokladá ust. § 203 Exekučného poriadku, podľa ktorého súd môže oprávnenému uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie, pričom prihliada aj na skutočnosť, či oprávnený mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie.

Úvaha súdu podľa ust. § 203 Exekučného poriadku, teda o uložení povinnosti náhrady trov exekúcie oprávnenému, je možná predovšetkým vtedy, ak účastníkom konania v čase rozhodovania súdu o zastavení exekúcie je aj povinný. Na strane povinného však existujú objektívne dôvody, pre ktoré mu nemožno uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie, a to nemajetnosť povinného alebo oprávneným zavinené zastavenie exekúcie. V prípade, ak povinný, ktorý je právnickou osobou, počas konania zanikne bez právneho nástupcu, zanikne aj jeho spôsobilosť na právne úkony (podľa ust. § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a teda aj jeho procesná spôsobilosť. Vtedy už súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie musí na náhradu trov exekúcie zaviazať oprávneného, keďže z ust. § 196

a § 200 ods. 1 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že súdnemu exekútorovi patrí za výkon exekučnej činnosti odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času, resp. že súdny exekútor má nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku oprávneného.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, teda podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, pretože ho považuje za vecne správne.“

V okolnostiach prípadu je potrebné uviesť, že povinný, ktorý má znášať tieto trovy, právne neexistuje, a preto sú iba dve možnosti, a to, či mal všeobecný súd rozhodnúť tak, ako rozhodol, alebo rozhodnúť o nepriznaní trov exekúcie súdnemu exekútorovi, ktoré mu vznikli podľa § 196 ods. 1 Exekučného poriadku.

Je pravdou aj to, že z relevantného znenia § 203 Exekučného poriadku zjavne vyplýva, že v prípade zastavenia exekúcie má všeobecný súd možnosť zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávneného iba v prípade, ak oprávnený mohol predvídať dôvod na zastavenie exekúcie, pritom prihliada aj na to, ktoré trovy oprávnený potreboval na účelné vymáhanie nároku, ale na druhej strane ústavný súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru krajského súdu, hoci oprávnený zastavenie konania nezavinil a jeho dôvod nemohol predvídať. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Na druhej strane však krajský súd pritom svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, a zvažil i to, či možno v rámci ústavne konformného výkladu ustanovenia § 196 Exekučného poriadku zaviazat' oprávneného na úhradu trov exekučného konania aj bez splnenia podmienok vyplývajúcich zo súvisiaceho ustanovenia § 203 Exekučného poriadku, a to s poukazom na skutočnosť, že súdny exekútor má tiež zákonom priznaný nárok na úhradu trov, ktoré mu v exekučnom konaní vzniknú, ak už neexistuje v konaní povinný, ktorý je zo zákona vo väčšine prípadov povinný uhradiť trovy exekúcie, ak dôjde k jej zastaveniu. Výklad zákonného ustanovenia, ktoré upravuje predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania, patrí iba do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Je tu namieste aj to, že oprávnený musí niesť čiastočne riziko nožnej povinnosti

v prípade, ak na úhradu týchto trov nebude možné zaviazat' povinného. Krajský súd to odôvodňuje predovšetkým s poukazom na znenie § 196 Exekučného poriadku. Z tohto ustanovenia vyplýva, „že súdny exekútor má vždy nárok na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času“.

Rozdiel je len v osobe, ktorá je povinná ich uhradiť (oprávnený alebo povinný). Niet žiadneho zákonného dôvodu, pre ktorý by mal súdny exekútor znášať trovy exekúcie vykonávanej na návrh oprávneného proti povinnému na vlastnú ťarchu, keď v začatej exekúcii (exekučnom konaní) musí konať, nemá právo výberu účastníkov konania, nemá právo odmietnuť prijatie návrhu na vykonanie exekúcie a podobne.

Krajský súd zhodnotil celkové okolnosti prípadu zastavenia exekúcie stručným spôsobom, ktorým však dostatočne vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah vo veci rozhodol. Len pre samotný nesúhlas sťažovateľa s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia však jednoznačne nemožno dospieť k záveru o jeho arbitrárnosti, resp. zjavnej neodôvodnenosti (mutatis mutandis IV. ÚS 121/08).

Ústavný súd konštatuje, že výklad a použitie Exekučného poriadku krajským súdom nie je v rozpore s účelom a cieľom týchto ustanovení, ktoré vo svojom texte nesporne obsahujú aj zákonnú možnosť uloženia nevyhnutných trov zastavenej exekúcie krajským súdom oprávnenému, nie je úplne nelogické alebo nad rámec § 196 Exekučného poriadku v spojení s § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, preto uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoE/333/2010 z 30. decembra 2010 v konečnom dôsledku nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že v danej veci nie je dôvod, aby odlišne posudzoval aplikovateľnosť čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu na vec sťažovateľa. Zároveň uvádza, že aplikovateľnosť uvedených právnych noriem posudzuje v súlade s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 (čo v celom rozsahu platí, aj pokiaľ ide o právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu) zahŕňa požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v označenom článku ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a taktiež zahŕňa požiadavku spravodlivosti súdneho konania [čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05)].

Ústavný súd konštatuje, že ak rozhodnutím krajského súdu v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda potom už neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína aj svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa i v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, resp. nedostatkami týkajúcimi sa jeho právneho zastúpenia, ktorý nie je v konaní zastúpený riadne advokátom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2010